לאוין קע טוש"ע ח"מ סי טוש"ע שם סעיף

מיש"ע שם סעיף ינ: קצד ד מיי׳ שם טוש״ע

שם סעיף יג: קצה ה מיי׳ שם הלי ז טוש"ע שם סעיף מו: קצו וז מיי שם הלי ה

טוש"ע שם קעיף קצו ח מיי שם הלי ח טוש"ע שם סעיף : 110

קצח ט עיין נמ״מ שס הלי ו טוש״ע שס סעיף יד: קצם י טוש"ע שם סעיף יג:

ג: [כ] מיי׳ שם הלכה ו: ר ל מ מיי׳ דר ב'י ל מ מיי שם הלכה ד :טוש"ע שם סעיף יח דא נ ס מיי׳ שם טוש״ע שם פעיף יו: דב ע מייי שם הלי ב :ט מעיף טב ש"בוט

> לעזי רש"י פרוני"ש. שזיפים.

א) נשבת זכ: ע"ש), ט ב"ב ואין ל"ל חדשים בישנים. פסק למכור לו ישנים לא יערב בהן ראין צ"ל חדשים בישנים. משום דאמר בפ' המוכר את הספינה חדשים שהישנים יבישין ועושין קמח יותר מן החדשים: מפני (ב"ג דף 63) דכל מילי עחיקי מעלו בר מתמרי שיכרא שמשביחו. קשה משביח את הרך לפיכך פסק עמו רך מערב יהרסנא: [מאר] (אבל) נותן לו שמריו דקמודע ליה. דס"ד בו קשה. ובן ודוקא קתני קשה ברך ולא רך בקשה פסק עמו קשה בל השהיה אסור שלא ירמה בו אחרים: רבא אייתו ליה חמרא.

רבא גרסינן דאשכחן שהיתה מזיגתו משונה כדאמרינן בנדרים (דף נה.) ובכילד מעברין (עירובין דף נד.) דמיא האי מזיגא למזגא דרבא בריה דרב יוסף בר י (חייה) והשתח ניחה הח דאמר רבא בפרק המוליא יין (שבת לף עו. ושם ד"ה דחמר) כל חמרא דלא דרי על חד תלת מיא לאו חמרא הוא ובפרק אחד דיני ממונות (סנהדרין לו.) אמרינן אל יחסר המוג שאם הולרכו מהם לנאת אם יש שם כ"ג כנגד סנהדרי קטנה יולאים ואם לאו אין יולאים משמע דמזיגה על חד תרי דקרא ואיירין במזיגת סתם בני אדם ומיהו קשה דמשמע התם דק"ל לרבא דעיקר מזיגה כך דינה דמוקי מתני' דבמזוג ב' חלקים מים ואחד יין ביין השרוני דוקח דרפי ונרחה דרבא מוקי מזיגה דקרא דאל יחסר המזג ביין השרוני והרב מנחם מיוני פירש דאל יחסר המזג שלא יחסרו נ׳ מסנהדרי גדולה דמוג בגימ׳ נ׳ אבל אם יחסר מ"ט ישארו כ"ב ואין ב"ד שקול מוסיפין עליהם אחד הרי כ"ג ו ומיהו בירושלמי משמע דאיירי

> במזיגת יין ממש: הדרן עלך הזהב

ואין צריך לומר חדשים בישנים "באמת אמרו ביין התירו לערב קשה ברך מפני שהוא משביחו באין מערבין שמרי יין ביין אבל נותן לו את שמריו ימי שנתערב מים ביינו לא ימכרנו בחנות אלא א"כ הודיעו ולא לתגר אע"פ שהודיעו שאינו אלא לרמות בו ימקום שנהגו להמיל מים ביין ימילו יהתגר נומל מה' גרנות ונותן לתוך מגורה אחת מה' גיתות ונותן לתוך פיטום אחד ובלבד שלא יהא מתכוין לערב: גב" ת"ר אין צ"ל או חדשות מארבע וישנות משלש דאין מערבין אלא אפילו חדשות משלש וישנות מארבע אין מערכין מפני שאדם רוצה לישנן: באמת אמרו ביין התירו לערב קשה ברך מפני שהוא משביחו (וכו'): א"ר אלעזר עדא אמרה שכל באמת אמרו הלכה היא אמר ר"נ יובין הגיתות שנו והאידנא דקא מערבי שלא בין הגיתות אמר רב פפא דידעי וקא מחלי רב אחא בריה דרב איקא אמר הא מני רבי אחא היא דתניא רבי אחא ימתיר בדבר הנמעם: ואין מערבין שמרי יין ביין אבל נותן לו את שמריו (וכו'): והא אמרת רישא אין מערבין כלל וכי תימא מאי 6 נותן

לו את שמריו דקא מודע ליה הא מדקתני סיפא לא ימכרנו בחנות אלא א"כ מודיעו ולא לתגר אע"פ שמודיעו מכלל דרישא אע"ג דלא מודע ליה אמר רב יהודה "ה"ק אין מערבין שמרים של אמש בשל יום ולא של יום בשל אמש אבל נותן לו את שמריו תניא נמי הכי רבי יהודה אומר השופה יין לחבירו ה"ז לא יערב של אמש בשל יום ולא של יום בשל אמש אבל מערב של אמש בשל אמש ושל יום בשל יום: מי שנתערב מים ביינו ה"ז לא ימכרנו בחנות אלא א"כ מודיעו וכו': רבא אייתו ליה חמרא מחנותא מזגיה מעמיה לא הוה בסים שדריה לחנותא א"ל אביי והא אנן תנן ולא לתגר אע"פ שהודיעו א"ל פמזגא דידי מידע ידיע וכי תימא דמפי ומחייליה ומזבין ליה א"כ אין לדבר סוף: מקום שנהגו להמיל מים ביין ימילו וכו': 'תנא למחצה לשליש ולרביע אמר רב יובין הגיתות שנו: מתני' ירבי יהודה אומר לא יחלק החנוני קליות ואגוזין לתינוקות מפני שהוא מרגילן לבא אצלו וחכמים למתירין ולא יפחות את השער וחכ"א יזכור למוב לא יבור את הגריסין דברי אבא שאול וחכמים ימתירין יומודים שלא יבור מעל פי מגורה שאינו אלא כגונב את העין "אין מפרכסין לא את האדם ולא את הבהמה ולא את הכלים: גמ' מאי מעמייהו דרבנן ידאמר ליה אנא מפליגנא אמגוזי ואת פליג שיםקי: ולא יפחות את השער וחכ"א זכור למוב וכו': מאי מעמא דרבנן

לא יערב בו את הרך. [1] וכן אין לריך לומר חדשים בישנים דוקא אבל ישנים בחדשים שפיר דמי: אין מערבין שמרי יין ביין. בגמרא מפרש לה: ימכרנו בחנות. פרוטה פרוטה: אלא א"כ הודיעו. לכל אחד ואחד מהן שמים מעורבין בו: ולא להגר. ימכרנו ביחד ואף על פי שמודיעו: לפי שחינו לוחחו חלח לרמום. ולמכרו בחנות: מקום שנהגו להטיל מים ביין יטילו. דכיון שנהגו אין כאן טעות שכל היינות בחוקת כן: התגר נוטל מחמש גרנות וכו'. שהכל יודעין בו שלא גדלו בשדותיו ומבני אדם הרבה לוקח ובחזקת כן לוקחין: מגורה. אוצר שאוגרין בו תבואה. גורן הוא שדשין חורין בו את התבואה ודרך התגר לקנות מבעלי בתים בשעת הגורן ולהכנים למגורה שלו: שלא יסכוין לערב. ולהוליא הול להנות הרוב ממקום משובח לערב בו ממקום אחר ושכיניו סבורין שכל הפירות מחותו מקום: גבו' ת"ר חין לריך לומר חדשות מחרבע. סחין בסלע: וישנות משלש. סאין בסלע דחין מערבין. חדשות בישנות דהוחיל ובחזקת ישנות מוכרן נמלא מאנהו ומוכר לו זולות בתורת יקרות: אלא אפי' חדשות משלש וישנות מארבע אין מערבין. ואע״פ שהחדשות יקרות מהן: מפני שאדם רולה לישנן. מפני שעילוי דמיהן של חדשות אינן מפני שהן טובות כישנות אלא שאדם רוצה לישנן. וזה שפסק עמו על הישנות אינו רולה לישנן לפיכך אסור לערב בהו חדשות ואפי׳ מעולות בדמים: עדא אמרה. זאת אומרת. כל עדא כמו הדא: באמת הלכה. מדיהב טעם למילתיה מפני שמשביחו ואין לגמגם בדבר ונקט בה למתניתין באמת ש"מ כל היכא דתני באמת הלכה ואין לחסם ולגמגם בדבר: ובין הגיתות שנו. דמשביחו שתוססין זה עם זה ונעשים טעם אחד. אבל לאחר הגיתות שכבר קלט כל אחד ריחו וטעמו אין משביחו אלא פוגמו: דידעי. הכל יודעים שהוחזקו לערב: בדבר הנטעם. שחדם טועם קודם שלקחו ויכול להבחין שנתערב בו: והא מדקתני סיפא. ומפליג בין

 ח) [שבת לב: ע"ש], ב) ב"ב
כא:, ג) [שס], ד) [ד"ה
גריסין אחר ד"ה לא יבור],
ה) [ל"ל חמא], ו) [וע" חוסי
סנהדרין יד: ד"ה אל יחסר ובב"ב לו: ד"ה כלו.

הגהות הב"ח (א) גם' וכי תימא מאי אבל נותן:

הגהות הגר"א [א] גם' ת"ר אנ"ל כו'. נ"ב גירסת הרי"ף להיפך ור"ל דלא יערב לו ישנים בחדשים ועל רישא דמתני וועמ"ש רבינו בח"מ סי" רכ"ח): [ב] רש"י ד"ה ולוקל כו׳. נ״ב מפני. אבל הרא"ש לא כתב כן: וכל האלו ש לה לחוב כן. [ג] שם וכן כו'. נ"ב אבל הרי"ף חולק ע"ז ולכן אמרה המתני׳ דוקא על יין וכן פ׳ הרא״ש:

מוסף רש"י

השופה. מכים וחורת קרמ. יישי בייי הייי קט. חולין גיטין סח. סנהדרין קט. חולין סד.) שופך (ב"ק קטו:) מערה בנחת מכלי אל כלי (חולין שולחין אותן אל החנויות לקנות מן החנוונים (ב"ב בא:). שיסקי. שקדים

הודיעו ללא הודיעו מכלל דרישא דקתני אבל נותן לו את שמריו אע"ג דלא אודעיה: של אמש. מיין ששפה אמש ונשארו השמרים אין מערבין אותו ביין ששפה היום ששמרי יין זה מהלהלין יין אחר: אבל נוסן הוא לו אם שמריו. של יין עצמו. ויום ואמש לאו דוקא והוא הדין ליום ויום משתי חביות אלא אורחא דמילתא נקט דסתם יום ואמש משתי חביות: השופה יין. כל דבר הצלול המרק בנחת מכלי אל כלי שלא יתערבו בו שמרים קרו לה שפייה: מזגיה. נתן בו מים שכן דרכו: בסים. מבוסם וטוב: והא אנן סנן ולא לסגר שאינו אלא לרמות כו'. וחנווני היינו חגר ויחזור חנווני זה וימכרנו בחזקת יין בחנות והרי המים מעורבין בו ואתה מכרת לו ואיכא לפני עור (ויקרא יט): מויגא דידי מידע ידיע. שאני נותן בו מים הרבה: וכי סימא מייתי המרא חייא ומערב ביה. עד שלא יהא ניכר טעם המים: א"כ. דלכולי האי חיישינן: אין לדבר סוף. שאף המים לבדם אסור למכור לחנווני שמא יערבם ביין ולא חשו אלא בזמן שאני מוכר לו דבר העשוי לרמות בו כמות שהוא עכשיו: למחלה לשליש ולרביע. הכל כמנהג המדינה יטיל מים אם מחלה מחלה אם שליש שליש: בותבר׳ ולא יפחום את השער. למכור בזול מפני שמרגיל לבא אללו ומהפח פי ל מונות הבירו: זכור לטוב. שמתוך כך אולרי פירות מוכרין בזול: די גריסין. פולין גרוסות בריחים אחת לשתים: לא יבור. את הפסולת מונות הבירון שנראות יפות הוא מעלה על דמיהם הרבה מדמי הפסולת שנטל מהם: וחרמים מחירין. טעמא מפרש בגמרא: וחודים שלא יבור מעל פי המגורה. למעלה להראות יפות ואת הפסולת שבתוכו לא בירר: לפי שאינו אלא כגונב את העין. בברירה זו: ואין מפרכסין. מפ׳ בגמרא: לא אם האדם. עבד כנעני העומד לימכר: גבו׳ שיסקי. פרונ״ש: מאי טעמא. נקט זכור לטוב לשון ברכה: